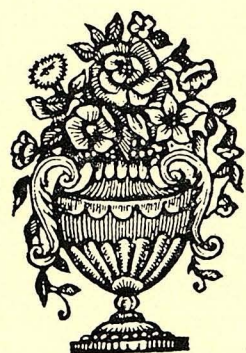
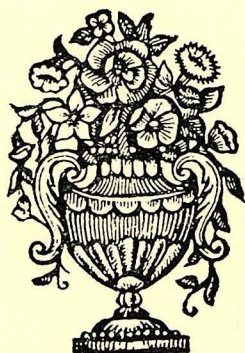


# GOIGS A SANTA MARIA DE LLUC



Més amunt que el nostre anhel  
ningú mai us hi alçaria.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Sol ixent de nostra història  
us alçau dematiner  
i la vall s'inunda en glòria  
com un cèlic llanterer  
que el bon Déu ens encenia.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

En sentir-vos timonera  
d'eix navili de la mar  
la morisma es desespera  
i sa lluna es va eclipsar  
car amb vós el sol eixia.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Pastoret que aquella tarda  
t'omplires de resplendor,  
què sabies de la guarda  
ni del xotet belador  
si el penyal tot refulgia?  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Llums del cel, circumfulgències,  
harmonies, resplendors  
i les clares transparències  
de mil àngels cantadors.  
Tot per vós dolça Maria.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Vostra faç s'emmorenia,  
Sulamita divinal,  
perdudeta en pastoria  
entre cingles i penyals,  
i un ramat que no us seguia.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Si el pastor ja vos adora  
més us besa el monjo blanc.  
Vostre esguard és com d'aurora  
un estel pipellejant.  
Qui, en mirar-vos, penaria?  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Sol encès en l'alta Serra  
ja per sempre refulgiu,  
i adorant-vos nostra terra  
se prosterna amb cor festiu.  
Beneïu-la vós, Maria.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Entre roques sacrosantes  
heu bastit l'altar major,  
i nosaltres a tes plantes  
hi deixam el nostre cor,  
escambell de pedreria.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Que la gemma més preuada  
és la gemma de l'amor;  
auriolau-la amb la mirada,  
enceneu-la amb vostre ardor  
divinal i santa Aimia.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Més amunt que el nostre anhel  
ningú mai us hi alçaria.  
*Siau sempre far fidel,  
oh de Lluc estel que ens guia  
pels camins florits del cel.*

Lletra: P. Francesc Bonafè i Barceló, M.SS.CC.

Música: P. Jaume Palou i Sabater, M.SS.CC.

Dibuix: Julià Nadal del Val.

V/. Pregau per nosaltres,  
Reina de les muntanyes de Lluc.

R/. Perquè siguem dignes de les promeses de Crist.

## PREGUEM

Vós, oh Déu, heu volgut que la Mare del vostre Fill, venerada a les muntanyes de Lluc, fos Reina i Mare del poble mallorquí; feis-nos la gràcia, per la seva amorosa intercessió, d'obtenir l'herència gloriosa dels vostres fills en el Regne del cel. Per Crist Senyor nostre. R/. Amén.



NOTA HISTÒRICA

El Santuari de la Mare de Déu de Lluç es remunta a mitjan segle XIII. Ben aviat els pelegrins que anaven a visitar la santa Imatge foren tan nombrosos que, a principis del segle XIV, fou necessària la construcció d'un hostatge per acollir-los.

Eren atesos espiritualment per un prevere de la Parròquia de Sant Pere d'Escorca, que a la fi hagué d'establir-se permanentment vora la capella de Santa Maria de Lluç. Així, i amb la col·laboració d'un donat, els pelegrins se sentien més ben acollits i podien confessar i combregar a la dita capella. I mentre feien el camí d'anada i tornada, set medallons dels Goigs de la Mare de Déu, muntats sobre una pilastra i enllestits amb una creu, ambientaven santament la peregrinació.

A mitjan segle XV, per obra del Rector d'Escorca Bernat Duran i del cavaller Tomàs Thomàs que donà a la Mare de Déu la possessió de Lluç, s'aconseguí que l'any 1456 fos traslladada a la capella de Lluç la Parròquia de Sant Pere d'Escorca i fou erigida a Lluç una comunitat o col·legi de preveres, que es dedicarien a dignificar el culte a Déu i a la seva Mare, amb l'autorització del Papa Calixt III (1456).

Per poc les misèries humanes enfonsaren aquesta obra tan excellent; fins que, quasi a punt d'acabar el segle XV, el Prior Pere Exertell, superades ja totes les circumstàncies adverses, aconseguí, mitjançant nova bulla del Papa Alexandre VI (1495) i el suport econòmic del llegat que de tots sos béns féu a la Mare de Déu de Lluç el cavaller Baltasar Thomàs, nebot del primer Thomàs, aixecar de bell nou el col·legi o priorat de 1456.

Mes, diferida per un llarg litigi l'execució del testament de Baltasar, i feta a la fi una transacció avantatjosa amb l'hereu del testador, el Prior Gabriel Vaquer, successor del canonge Exertell, concebé un nou col·legi de preveres, amb estatuts ben definits, que meresqué l'aprovació del Papa Climent VII per bulla de 1531, la qual el Prior Vaquer ja no pogué llegir.

En aquesta bulla és esmentada l'Escolania de *minyons cantors*, que avui es diuen *blavets* pel color del seu vestit. Tenia la missió de cantar cada dia el *matinal* a la Verge, com a Montserrat.

En el segle XVIII començà una decadència, que s'intensificà en el segle XIX, fins que el Col·legi de Lluç acabà son camí amb l'extinció, quan el Rector D. Francesc Tortell, elegit pel Bisbe, es féu càrrec del Santuari l'any 1862.

Malgrat això, el Rector Tortell promogué la coronació pontifícia de la Mare de Déu de Lluç que, amb delegació expressa del Papa Lleó XIII, realitzà el Bisbe D. Mateu Jaume el 10 d'agost de 1884, en presència i aclamació de més de 10.000 pelegrins. Cal dir que la Mare de Déu de Lluç va ser la segona imatge de la Verge Maria que fou coronada, a Espanya, en nom de la Santa Seu; abans solament havia rebut aquest privilegi la Mare de Déu de Montserrat l'any 1881.

El Bisbe D. Jacint-Maria Cervera, l'any 1891, encarregà el govern i l'administració del Santuari a la Congregació de Lluç, sense que la incautació dels seus béns pel Govern acovardís els nous Collegials: seguiren les reformes en el Santuari, sempre a les ordres dels bisbes, sobretot del Bisbe D. Pere-Joan Campins, que embellí l'església, engrandí la casa i construí els misteris del Rosari en un camí obert a l'entorn i cim del Pujol de la Trobada.

El coronament de les reformes de més de mig segle fou la construcció, l'any 1962, del nou cambril de la Verge i la consecució del preuat honor de Basílica menor per al temple, que al segle XVII havia traçat el mestre Jaume Blanquer.

Avui el Santuari de Lluç segueix el mateix camí, dignificant el culte de Déu i de la seva Mare, acollint generosament els pelegrins i restaurant les velles edificacions.

Rafel Juan i Mestre, M.SS.CC.